

OPENBAAR MINISTERIE

College van procureurs-generaal
Voorzitter

Postbus 20305, 2500 EH Den Haag

Ministerie van Justitie en Veiligheid
Directie Wetgeving
Postbus 20301
2500 EH 'S-GRAVENHAGE

Prins Clauslaan 16
2595 AJ Den Haag
T +31 88 699 11 00
www.om.nl

Datum 14 juli 2026
Onderdeel Kennis, wetenschap en innovatie
Ons kenmerk PaG/KWI/20171
Uw kenmerk 7555804
Onderwerp Advies Wet urgente persoonsvermissingen

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.

Geachte (...),

Bij brief van 12 mei 2026 heeft u namens de minister van Justitie en Veiligheid het College van procureurs-generaal (hierna: het College) verzocht te adviseren over het voorstel voor de Wet urgente persoonsvermissingen. Met deze wet wordt voor het eerst een specifiek wettelijk kader gegeven voor de inzet van bepaalde opsporingsmethoden in de zoektocht naar vermiste personen door de politie. Op dit moment is artikel 3 Politiewet de grondslag voor het onderzoek door de politie naar de feitelijke verblijfplaats van een vermiste persoon. Dit onderzoek vindt plaats onder het gezag van de burgemeester. Door het wetsvoorstel krijgt de officier van justitie het gezag over de zoektocht naar vermiste personen als, en voor zolang, de officier van justitie vaststelt dat de vermissing urgent is (artikel 5). Nadat een vermissing is aangemerkt als urgent kan een opsporingsambtenaar (of de officier van justitie) de aanbieder van een communicatiedienst bevelen identificerende gegevens over een gebruiker van een communicatiedienst te verstrekken (artikel 6). Ook kan de officier van justitie na een machtiging daartoe van de rechter-commissaris de aanbieder van de communicatiedienst bevelen om gegevens te verstrekken over het communicatieverkeer met betrekking tot een gebruiker van de communicatiedienst (artikel 7). Verder kan de officier van justitie bevelen dat de politie met een technisch hulpmiddel stelselmatig de positie van de urgent vermiste persoon bepaalt (artikel 9).

Gezag van de officier van justitie

Het College kan zich vinden in het voorstel om de officier van justitie in bepaalde gevallen het gezag te geven over het onderzoek door de politie naar de feitelijke verblijfplaats van een vermiste persoon. Hoewel deze taak strikt genomen niet

valt onder de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde ligt de uitvoering van het onderzoek, en de onderzoeksbevoegdheden die daarbij kunnen worden toegepast, wel in het verlengde van een opsporingsonderzoek. Het past bij de magistratelijke positie van de officier van justitie om de proportionaliteit, rechtmatigheid en doelmatigheid van de inzet van bevoegdheden die een inbreuk maken op grond- en mensenrechten te controleren. Het College spreekt dus de bereidheid uit de toebedeelde taken uit te voeren, met dien verstande dat het College in het navolgende graag nog enkele aandachtspunten daarbij onder uw aandacht brengt.

Definitie urgente persoonsvermissing

Het College merkt op dat het onderzoek naar vermiste personen alleen onder het gezag van de officier van justitie valt als er sprake is van een urgente persoonsvermissing. De definitie van het begrip 'urgente persoonsvermissing' wijkt af van de wijze waarop die nu in de politiepraktijk wordt gebruikt. Het College ziet het begrip 'urgente persoonsvermissing' als een formeel concept dat niet samenvalt met alle gevallen waarin politietoedreding in verband met een vermiste persoon dringend noodzakelijk is. Wat betreft het College hoeft een persoonsvermissing – als is voldaan aan de voorwaarde dat de gezondheid of veiligheid van de vermiste persoon ernstig in gevaar is – alleen als 'urgent' te worden aangemerkt als de politie de bevoegdheden als genoemd in artikel 6, 7, en 9 van het wetsvoorstel wil inzetten. Is de inzet van deze bevoegdheden niet nodig, dan is er geen reden voor de politie om het verzoek te doen om een persoonsvermissing als urgent aan te merken als bedoeld in artikel 5. De onderzoekshandelingen die de politie verricht om vermiste personen te zoeken, kunnen dan worden uitgevoerd onder het gezag van de burgemeester.

Voor de gevallen waarin grote spoed noodzakelijk is om een onmiddellijke dreiging voor het leven te beëindigen, waardoor aan de in artikel 7 genoemde voorwaarden geen toepassing kan worden gegeven, acht het College het in beginsel wenselijk dat hierover afstemming wordt gezocht met de officier van justitie. Zo staat het nu ook in artikel 8 lid 1 van het wetsvoorstel. Vanwege de spoedeisendheid wordt deze afstemming in het wetsvoorstel begrijpelijkerwijs als optioneel gepresenteerd ('zo veel mogelijk na overleg met de officier van justitie'). Is dit overleg niet mogelijk, dan is het bovendien eveneens goed voorstelbaar dat de officier van justitie niet tijdig kan vaststellen dat er sprake is van een urgente persoonsvermissing. Het College verzoekt de minister daarom om het mogelijk te maken dat de officier van justitie met terugwerkende kracht vaststelt dat er sprake is van een urgente persoonsvermissing. Mocht de officier van justitie tot het oordeel komen dat niet aan de voorwaarden voor een urgente persoonsvermissing is voldaan, dan kan dat een reden zijn de verstrekte bevelen te vernietigen. Eenzelfde consequentie zou bovendien dienen te worden verbonden aan de situatie waarin er zonder overleg met een officier van justitie

een bevel is gegeven, en de officier van justitie oordeelt dat een dergelijk bevel, met inachtneming van de omstandigheden die op het moment van uitvaardigen bij de politie bekend waren, niet noodzakelijk was geweest – en dus geen noodzaak ziet tot het doen van de vordering bij de rechter-commissaris als bedoeld in artikel 7 lid 1 van het wetsvoorstel.

Uitgaande van de door het College veronderstelde koppeling tussen het als urgent aanmerken van een persoonsvermissing en de inzet van in de wet genoemde bevoegdheden, ligt het verder in de rede dat een persoonsvermissing niet langer urgent is als er geen bevoegdheden meer hoeven te worden ingezet. Wordt de vermiste persoon ondanks de inzet van deze bevoegdheden niet terug gevonden, en heeft een verdere toepassing van de bevoegdheden geen toegevoegde waarde, dan is de betrokkenheid van de officier van justitie niet meer noodzakelijk. Opgemerkt wordt dat de formulering van artikel 5 lid 2 van het wetsvoorstel hier minder goed bij aansluit. Daaruit volgt dat een urgente persoonsvermissing alleen niet langer als urgent kan worden aangemerkt als er geen aanwijzingen meer zijn “dat de gezondheid of veiligheid van de vermiste persoon ernstig in gevaar is”. Er zijn echter situaties denkbaar waarin het ernstige gevaar voor gezondheid of veiligheid nog niet kan worden uitgesloten, maar de betrokkenheid van de officier van justitie geen toegevoegde waarde meer heeft. Het College verzoekt de minister om het ook in die situaties mogelijk te maken om de betrokkenheid van de officier van justitie bij het onderzoek van de vermiste persoon af te ronden.

De uitoefening van het gezag

Op het moment dat de officier van justitie het gezag heeft over het onderzoek naar de urgente persoonsvermissingen, moet de officier van justitie daaraan ook invulling kunnen geven. Het College stemt daarom in met de mogelijkheid dat de officier van justitie aanwijzingen kan geven aan de ambtenaren van de politie (artikel 3), en met de verplichting voor de ambtenaren van de politie om proces-verbaal op te maken van de uitoefening van bevoegdheden en “wat bevonden is ten aanzien van de urgente persoonsvermissing” (artikel 12). Het College veronderstelt dat deze verplichting inhoudelijk niet afwijkt van de verplichting uit artikel 152 Sv om proces-verbaal op te maken van hetgeen tot opsporing is verricht of bevonden. In vergelijking met de verbaliseringsregeling uit het Wetboek van Strafvordering missen er nog wel enkele aanvullende bepalingen uit onder meer artikel 152, 153 en 156 Sv, zoals de verplichting de processen-verbaal naar de officier van justitie te sturen en de mogelijkheid van de officier van justitie om de aanwijzing te geven dat het opmaken van het proces-verbaal achterwege kan blijven. Mogelijk is het de bedoeling dat deze worden opgenomen in de algemene maatregel van bestuur waarnaar in artikel 12 lid 3 wordt verwezen. Zo ja, dan wil het College bij dezen aangeven dat een dergelijke amvb inderdaad wenselijk wordt geacht.

Het kader van het wetsvoorstel biedt de mogelijkheid voor de officier van justitie om op afstand – en eventueel steekproefsgewijs – de politieonderzoeken naar urgente persoonsvermissingen te volgen en te toetsen op rechtmatigheid en proportionaliteit. Een actieve betrokkenheid van de officier van justitie bij individuele onderzoeken, anders dan bij de inzet van de bevoegdheden van de artikelen 6, 7, 8 en 9, ligt wat betreft het College over het algemeen niet in de rede.

Reikwijdte van wetsvoorstel – noodzaak van wetgeving

Het College acht het wenselijk dat in de toelichting bij het wetsvoorstel wordt verduidelijkt waarom het wetsvoorstel een beperkte reikwijdte heeft. De gesprekken over een mogelijk wetsvoorstel lopen al langere tijd. In die gesprekken is overlegd over een ruimer bereik van de wettelijke regeling, zowel wat betreft de soort vermissingen die onder het wettelijk bereik zouden vallen als wat betreft de uit te voeren onderzoekshandelingen. Het College heeft vernomen dat een wettelijke regeling op korte termijn noodzakelijk is, omdat aanbieders van communicatiediensten die tot nu toe op basis van een convenant op vrijwillige basis de gegevens verstrekken niet langer de juridische ruimte zien om deze praktijk voort te zetten. Wanneer dergelijke gegevens niet beschikbaar zijn, zou dat het onderzoek naar de verblijfplaats van vermiste personen ernstig belemmeren. Het College ziet daarom de noodzaak voor een snelle inwerkingtreding van het voorliggende wetsvoorstel met een beperkte reikwijdte.

Voorgaande neemt niet weg dat het College het ook zeer wenselijk acht dat in aanvulling op dit wetsvoorstel de gesprekken over de normering van het onderzoek naar vermiste personen worden voortgezet, en dat de Wet urgente persoonsvermissingen snel na de inwerkingtreding verder wordt aangevuld. Die aanvulling ziet onder meer op onderzoeken die nu op grond van artikel 13:3a Wvvgz worden uitgevoerd, op gevallen waarin de vermiste persoon een onmiddellijk gevaar is voor anderen en op de verzameling van andere gegevens (en de daarbij behorende inzet van onderzoeksmethoden) die bij de zoektocht naar vermiste personen van toegevoegde waarde kunnen zijn.

Reikwijdte van wetsvoorstel – verhouding tot Wvvgz

Het College spreekt zijn teleurstelling uit over de keuze om de Wet urgente persoonsvermissingen niet van toepassing te verklaren als een vermiste persoon zich aan de uitvoering van de verplichte zorg heeft onttrokken. Hierdoor blijft op die situatie artikel 13:3a Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (hierna Wvvgz) van toepassing. Het gevolg van deze keuze is dat er bij persoonsvermissingen vier wettelijke stelsels met bevoegdheden van toepassing zijn: artikel 3 Politiewet als de persoonsvermissing (nog) niet urgent is, de Wet urgente persoonsvermissingen bij urgente persoonsvermissingen, het Wetboek van Strafvordering als er een redelijk vermoeden bestaat dat de

persoonsvermissing het gevolg is van een misdrijf, en artikel 13:3a Wvvgz als de vermiste persoon verplichte zorg ondergaat.

Met name het onderscheid tussen de urgente persoonsvermissing als bedoeld in het wetsvoorstel en de persoonsvermissing van iemand die zich aan verplichte zorg heeft onttrokken, is in de dagelijkse praktijk niet makkelijk te maken. In de eerste plaats is artikel 13:3a Wvvgz alleen van toepassing als er met toepassing van artikel 8:9 Wvvgz daadwerkelijk uitvoering wordt gegeven aan een afgegeven zorgmachtiging. Zolang er nog op vrijwillige basis zorg wordt verleend, moet dus gebruik worden gemaakt van de bevoegdheden uit het wetsvoorstel. In de tweede plaats is artikel 13:3a Wvvgz niet van toepassing op personen die na een rechterlijke machtiging als bedoeld in de Wet zorg en dwang (hierna Wzd) onvrijwillige zorg ondergaan. Daarmee is het onderhavige wetsvoorstel ook van toepassing op personen die zorg krijgen op grond van de Wzd. De consequentie van deze lastig toe te passen onderscheiden is dat de officier van justitie die tijdens een piketdienst van de politie een melding krijgt over een persoon die zich aan zorg onttrekt een ingewikkeld soort stroomschema moet doorlopen om te achterhalen welk wettelijk regime van toepassing is. Achterhaald moet dan immers worden of de zorg wordt verleend vanwege een psychische stoornis of vanwege een psychogeriatrische aandoening of verstandelijke handicap, en of de verleende zorg vrijwillig wordt ondergaan of verplicht is. Het is voorzienbaar dat dit in de praktijk tot problemen gaat leiden, temeer daar deze meldingen buiten kantooruren plegen te worden ontvangen en zowel de benodigde informatie als de toepasselijke regelgeving alleen al om die reden moeilijker beschikbaar is. Hiermee kan kostbare tijd verloren gaan.

Uit de toelichting bij het wetsvoorstel wordt niet duidelijk waarom ervoor is gekozen de regeling van artikel 13:3a Wvvgz te handhaven. Als reden wordt gegeven dat artikel 13:3a een op de doelgroep toegespitst regime bevat. Dit is op zichzelf juist, maar geen reden om dit toegespitste regime te behouden. In de aanloop naar de totstandkoming van het onderhavige voorstel heeft het openbaar ministerie meerdere malen tot uitdrukking gebracht de voorkeur te geven aan een integrale regeling, omdat de hierboven aangegeven verwarring over het toepasselijke regime en de onduidelijkheid in de praktijk daarmee kan worden voorkomen. Het College verzoekt de minister daarom in de eerder genoemde gewenste aanvulling op het wetsvoorstel te kiezen voor een wettelijke regeling voor het achterhalen van de verblijfplaats van (urgent) vermiste personen, ongeacht de vraag of deze vermiste persoon geen zorg, op vrijwillige basis zorg, op grond van de Wvvgz verplichte zorg, of op basis van de Wzd onvrijwillig zorg krijgt.

Reikwijdte van wetsvoorstel – gevaar voor anderen

Uit artikel 5 lid 1 van het wetsvoorstel volgt dat er alleen sprake kan zijn van een urgente persoonsvermissing als de gezondheid of veiligheid van de vermiste persoon ernstig in gevaar is. Er kan dus geen sprake zijn van een urgente persoonsvermissing als er aanwijzingen zijn dat de vermiste persoon een onmiddellijk en ernstig gevaar voor andere personen kan vormen. Hiermee wordt een andere keuze gemaakt dan bijvoorbeeld in artikel 13:3a Wvggz waarin ook onderzoek kan worden gedaan als het ernstige vermoeden bestaat dat de betrokkene een misdrijf zal plegen waarvoor voorlopige hechtenis kan worden opgelegd en wat ernstig nadeel voor een ander tot gevolg kan hebben. De vraag rijst waarom in het wetsvoorstel geen regeling wordt gegeven voor het zoeken naar vermiste personen die een gevaar voor anderen vormen.

Er zijn verschillende situaties denkbaar waarin vermiste personen een gevaar kunnen vormen voor anderen, terwijl er geen andere grondslag is voor de inzet van onderzoeksbevoegdheden. In de memorie van toelichting wordt onder meer het hebben van een cognitieve beperking als risicofactor om een vermissing als urgent aan te merken. In het verlengde daarvan kan ook worden gedacht aan personen met een psychische stoornis, een psychogeriatrische aandoening of een verstandelijke handicap. Bij dergelijke personen is het voorstelbaar dat zij niet zozeer een gevaar kunnen vormen voor zichzelf, maar in het bijzonder voor anderen. Dit gevaar voor anderen kan bovendien juist een belangrijke reden zijn om met grote urgentie de verblijfplaats van een vermiste persoon vast te stellen. In het voorgaande is betoogd dat artikel 13:3a Wvggz niet van toepassing is op personen met een psychische stoornis die geen of vrijwillig zorg ondergaan. Artikel 13:3a is evenmin van toepassing bij personen met een psychogeriatrische aandoening of een verstandelijke handicap – ook niet als zij op grond van de Wzd onvrijwillige zorg krijgen. Bovendien kunnen ook de strafvorderlijke bevoegdheden niet worden ingezet, omdat de vermissing zelf niet het gevolg is van een misdrijf. Ook om andere redenen kunnen de strafvorderlijke bevoegdheden niet kunnen worden ingezet. De toepassing van artikelen 126n en 126na Sv vereist dat er reeds een verdenking is van een (concreet) misdrijf, en daarvan is bij een nog niet geconcretiseerde gevaarzetting nog geen sprake. De consequentie is dat er bij de vermissing van potentieel gevaarlijke personen geen bevel tot verstrekking van gegevens door een communicatiedienst kan worden gedaan. Het College verzoekt de minister om het voorliggende wetsvoorstel zo aan te passen dat het mogelijk wordt een persoonsvermissing als urgent aan te merken als er aanwijzingen zijn dat de vermiste persoon een onmiddellijk en ernstig gevaar voor anderen kan vormen.

Reikwijdte van wetsvoorstel – andere bevoegdheden

Het College heeft, zoals gezegd, begrip voor de keuze om thans een wetsvoorstel met een beperktere selectie aan bevoegdheden in procedure te brengen, maar

acht het tegelijkertijd wenselijk dat in aanvulling op dit wetsvoorstel ook andere onderzoeksmethoden worden opgenomen. Zo kan het bij de zoektocht naar de verblijfplaats van vermiste personen ook van grote toegevoegde waarde zijn om te beschikken over gegevens over het gebruik van een OV-kaart, of om te beschikken over bankgegevens inzake de opname van geld of het verrichten van betalingen. Verder kan worden gedacht aan locatiegegevens die worden verzameld door aanbieders van applicaties op de telefoon, zoals de locatiegegevens die worden verzameld door Apple, Google, Meta, X, Snapchat en Tiktok. Deze gegevens kunnen nu weliswaar worden verzameld door de politie door de organisaties die over deze gegevens beschikken te verzoeken om vrijwillige verstrekking van de relevante gegevens. De redenen die in paragraaf 2.2 worden gegeven voor dit wetsvoorstel zijn echter ook onverminderd relevant voor deze verstrekkingen. Ook voor het verkrijgen van OV-gegevens, bankgegevens, locatiegegevens en andere potentieel relevante gegevens is het niet zonder meer wenselijk afhankelijk te zijn van de bereidwilligheid van de aanbieders van de betreffende diensten.

Gebruik van stille sms en IMSI-catcher

De inzet van de stille sms en de IMSI-catcher zijn, zo blijkt ook uit de memorie van toelichting, in veel zaken belangrijke hulpmiddelen bij het zoeken naar de verblijfplaats van vermiste personen. Artikel 9 van het wetsvoorstel voorziet in een wettelijke basis voor de structurele inzet van dergelijke technische hulpmiddelen. Op dit moment kan deze methode nog worden toegepast zonder medewerking van een communicatiedienst. Dit verandert als de communicatienetwerken volledig overgaan op het gebruik van het 5G-netwerk. Vanwege de eigenschappen van het 5G-netwerk kunnen de bestaande technische hulpmiddelen niet meer zelfstandig worden ingezet door de politie. Alternatieven, zoals de location acquisition als vervanger voor de stille sms, kunnen alleen worden ingezet met medewerking van de communicatiedienst. Ook zal de communicatiedienst actief gegevens moeten leveren die noodzakelijk zijn voor de bruikbaarheid van de IMSI-catcher. Het College acht het wenselijk dat communicatiediensten verplicht kunnen worden hun medewerking te verlenen. De mogelijkheid om communicatiediensten het bevel te geven mee te werken met de toepassing van bovengenoemde technieken bij de vaststelling van de verblijfplaats van een vermiste persoon is echter nog niet geregeld in het wetsvoorstel. Het College verzoekt bij de voorgenomen wijziging van het Wetboek van Strafvordering en de Telecommunicatiewet teneinde de nieuwe wijze van locatievaststelling binnen het 5G-netwerk te regelen, ook aandacht te besteden aan de toepasbaarheid van de onderhavige wet binnen het 5G-netwerk.

Overig

Tot slot heeft het College een vraag over de gebruikte terminologie. In artikel 11 lid 3 van het wetsvoorstel is ervoor gekozen om de term 'intrekken' te gebruiken.

In vergelijkbare bepalingen als artikel 126n lid 5 Sv wordt de vergelijkbare handeling omschreven als 'beëindigen'. Om verwarring te voorkomen acht het College het wenselijk dat de gebruikte terminologie in het wetsvoorstel waar mogelijk overeenkomt met die van het Wetboek van Strafvordering. Het College verzoekt de term aan te passen.

Uitvoeringsconsequenties

Het openbaar ministerie heeft eind 2022 in samenwerking met de politie een impactinschatting gemaakt naar aanleiding van een eerdere conceptversie van het voorliggende wetsvoorstel. In het wetsvoorstel dat nu voorligt worden minder onderzoeksmethoden dan destijds voorgesteld. Dit heeft gevolgen voor de omvang van de rol van het openbaar ministerie, waardoor thans een bijstelling van de eerdere impactinschatting noodzakelijk is. Indien er op een later moment alsnog gekozen wordt om, zoals in het voorgaande is verzocht, aanvullende onderzoeksmethoden in de wet op te nemen, dan zal dit naar verwachting tot meerwerk voor het openbaar ministerie leiden. Het is dan niet uitgesloten dat de hieronder genoemde uitvoeringsgevolgen op een later moment naar boven moeten worden bijgesteld.

In het kader van het voorliggende wetsvoorstel is er door het openbaar ministerie rekening gehouden met het te verwachten aantal vermissingen dat in de praktijk mogelijk als urgent kan worden aangemerkt. Het aantal persoonsvermissingen dat als urgente vermissing wordt gekwalificeerd, wordt door de politie geschat op 10-20% van het totaal aantal vermissingen (in totaal jaarlijks ongeveer 30.000 geregistreerde vermissingen). Deze bandbreedte vertaalt zich door naar drie scenario's: laag middel en hoog". Als uitgangspunt neemt het openbaar ministerie dat er per urgente vermissing sprake is van tenminste één bevel aan een aanbieder van een communicatiedienst. Gelet op het veelal spoedeisende karakter van urgente persoonsvermissingen, is de verwachting dat er in veel gevallen sprake zal zijn van een mondeling bevel en mondeling verkregen machtiging die achteraf schriftelijk bevestigd wordt. Bij de berekening van de toename in werklast is deze werkwijze als uitgangspunt gekozen. Verder is van belang te vermelden dat, indien het overgrote deel van de urgente persoonsvermissingen buiten kantoortijden plaatsvindt, dit een hogere werkbelasting voor de piketdienst van het openbaar ministerie met zich meebrengt. Met deze berekening van de mogelijke meerkosten hiervan is in het navolgende nog geen rekening gehouden.

In alle onderzochte scenario's is sprake van een structurele werklasttoename voor het openbaar ministerie. In scenario 'laag' (3.000 urgente vermissingen) bedraagt de verwachte toename in werklast per jaar 5.750 uur (3,1 fte), scenario 'middel' (4.500 urgente vermissingen) 8.625 uur (4,7 fte) en scenario 'hoog' (6.000 urgente vermissingen) 11.500 uur (6,3 fte). Deze toename betreft een totaal van de toename in werkzaamheden voor administratief medewerkers,

parketsecretarissen en officieren van justitie. De werkzaamheden die hierin zijn meegenomen bestaan onder andere uit communicatie tussen politie en de officier van justitie omtrent de vaststelling van een urgente vermissing, uit de vervolgstappen, zoals de mondelinge vordering en bijbehorende procedure omtrent het verkrijgen van een machtiging bij de rechter-commissaris (artikel 7 jo. artikel 13, derde lid), het achteraf schriftelijk vastleggen (artikel 13, derde lid), het notificeren van betrokkenen door het openbaar ministerie (artikel 10) en, uiteindelijk, het vernietigen van gegevens (artikel 17). De verwachte structurele kosten belopen in het middelste scenario tot een bedrag van circa € 510.000,-.

Naast de toename in structurele werklast, is er sprake van incidentele kosten waaronder IV-kosten (aanpassingen in de BOB-module onderzoeken met het oog op door de officier van justitie verwerkte gegevens in het kader van een onderzoek naar een urgente persoonsvermissing), wijzigingen in de reeds bestaande opleidingen en aanpassingen in werkprocessen. De hiermee gemoeide meerkosten zullen in de door uw departement verzochte uitvoeringstoets nader worden uitgewerkt.

Hoogachtend,

M. Otte
procureur-generaal